

Totes les mitologies plegades no han produït tanta poesia com Betlem.

Betlem exporta cada any una immensa quantitat de poesia de la millor qualitat, divina i humana.

Tothom, homes, dones i criatures veu Betlem a la seva manera. Poetes, músics i artistes canten l'encís de Betlem i aquesta confitura del Nadal no s'esgotarà mai.

En què consisteix doncs la poesia de Nadal? Han nascut tants nens pobres en una cova! Innombrables criatures fills de nòmades o de gitanos, han nascut en coves i balnes o sota els ponts. I no obstant, aquets escenaris de misèria, si són capaços de commoure per la seva pobresa, no poden produir ni un brí de poesia. Un naixement en una cova o sota un pont us asseguro que no pot fer cap il·lusió.

Peró, si considerem que el Fill de Déu i de la Verge Maria ha nascut en una cova, llavors aquesta cova irradia una poesia immensa. La podeu veure com un retaule gòtic subratllat amb or, plena d'emoció. No n'hi havia prou amb tot el folklore literari i musical per cantar la dolça intimitat d'aquesta cova.

Son doncs els personatges els que donen emoció a la cova de Betlem. Imaginem-los en el moment de prendre possessió. Sant Josep tracta de posar-hi un xic d'ordre. Ell i la Verge Maria decideixen que la menjadora dels animals farà de llit del Nen Jesús. Serà un llit més confort-

table, ben net i ple de palla. Damunt la palla hi posarien un drap. Sant Josep faria una recapitulació dels objectes que necessitarien aniria a buscar aigua i queviures. Enllestits els preparatius, el matrimoni entra en una profunda meditació.

Aquets moments tenen una emoció inexplicable, una intimitat de capella del Sagrament. Jesús és esperat, Jesús s'acosta. Hi ha tanta glòria dintre aquesta cova que sembla que no hi pugui cabre. Amagat encara a les entranyes de la Verge Maria, Jesús és esperat per Déu Pare i per Déu Esperit Sant. Tota la Trinitat està present en aquest estable soterrani.

Sant Josep es retira i els angels encara no han arribat. Déu Pare i Déu Esperit Sant es reserven l'emoció d'assistir al naixement del Verh fet home. Qui ho diria ! No han vist mai un prodigi semblant. El Fill de l'Altíssim s'ha fet nen i aquest Nen es molt aprop, està a punt de neixer.

Grans escriptors, que quasi tots son grans sants, ha curiosejat en aquesta casa deliciosa. I el que no han dit els Sants Pares de l'Església ho ha explicat Sant Tomás amb una claredat i un ordre que no tenen res d'arbitrari. No en va el Doctor Angélic fou vist un dia a la capella del convent com, creient-se sol, posava el front a la porta del Sagrari.

Jesús el Crist, neix sense dolors per la seva Mare.

Concebuda sens mácula de peccatoriginal en virtut dels mérits previstos de la passió i

mort de Crist, exempta de la corrupció del sepulcre la Verge Maria no podia estar sotmesa al dolor físic de les mares, que és un càstig contra Eva proferit per Déu en el Paradís. Els dolors de part són una sentència judicial formulada per Déu, tenen doncs un caracter penal, de sanció per el pecat de la primera mare. La virginitat del part - diu el P. Josep M. Bover en la seva " Teologia de San Pablo -" Es purament fisiològica." Ella no podia sentir els dolors de la maternitat: en alguna cosa s'havia de conèixer que havent estat concebuda sense el pecat d'origen, no és pas com les altres dones. La immunitat al dolor del deslliurament era doncs un privilegi d'Elle.

Si fisiològicament la Verge Maria era incapaç de sofrir els dolors de la maternitat, el Crist que estava a punt de néixer, és el Fill de l'Altíssim, concebut per obra de l'Esperit Sant. L'autor de la gràcia neix d'una mare plena de Gràcia. Si la Verge Maria hagués estat sotmesa als dolors del part, el Crist, per la glòria de la seva filiació divina pot evitr-los-hi.

En efecte, el cos de Crist ~~ene~~ tenia per naturalesa, sense haver d'esperar el moment de la resurrecció, les quatre propietats dels cossos gloriosos exposada per Sant Pau i glossada frequentment per S. Tomàs. Aquestes quatre propietats, deduides del text de Sant Pau (I Cor. c 15, v. 43-44) són les següents : impassibilitat, lluminositat, agilitat i subtilitat. D'aquestes quatre propietats en feu un ús raríssim abans de la Resurrecció. La impassibilitat la demostrà ~~desapareixent de mans dels seus enemics quan volia~~

desapareixent de mans dels seus enemics quan volien llençar-lo daltabaix d'un precipici a Nazaret; la lluminositat fou mostrada durant la Transfiguració ; l'agilitat es veié en la facultat de traslladar-se i caminar sobre les aigües del llac de Tiberiades ; de l'agilitat en donà proves en el moment del seu naixement deixant intacta la Verge Maria.

Aquestes quatre propietats, com aquest mot indica, li eren pròpies. No era doncs un miracle el posseir-les. El miracle era tenir-les a ratlla i servir-se'n només rarament. La manifestació de qualsevol d'aquestes facultats era, en realitat, una suspensió del miracle autèntic. La glorificació corporal era la llei normal del Verb encarnat : era natural que la glòria del Fill de l'Altíssim traspués pel seu cos. Però aquestes facultats glorioses foren sospeses per tal que el Crist pogués sotmetres al sofriment.

L'Església ensenya que la Verge Maria estigué immunitzada de pecat original i actual i ádhuc d'inclinació al pecat. Per consegüent ensenya també que fou Verge abans del ~~part~~ part en el part i després del part.

El Crist vingué doncs al món fent ús de la gloriosa propietat de subtilitat de la manera com, després de la Resurrecció, es presentava en mig dels apòstols sense necessitat d'obrir la porta. En el moment del seu naixement hi hagué doncs una suspensió del miracle que hauria exigít que l'Infant diví es presentés com els altres fills de mare, fent sentir tot el

seu pes i volum. L'admirable naixement de Jesús en fer ús de la seva gloriosa propietat de subtilitat, no fou doncs un prodigi, sino una momentània suspensió de les lleis físiques i fisiològiques a que està sotmés el cos humà. La Providència divina que havia volgut que el Crist fos engendrat deixant la Verge Maria intacta, volgué també que naixés deixant-la igualment intacta.

La Venerable Catarina Emmerich, en la seva visió del naixement de Jesús, veié la Verge Maria alçant-se de terra en éxtasi. En revenir de l'éxtasi veié l'Infant Jesús a terra sobre un llensolet. I s'agenollá per recollir-lo. La visió de la Venerable Catarina s'acorda perfectament amb la més rigorosa teologia.

Sant Tomás fa observar (" De Vita Christi." Questió 35, article 6) que, segons l'evangelista Sant Lluc, la Verge Maria embolcallá amb bolquers l'Infant i el posá al pessebre." I cita un text de Sant Jeroni que diu; " No hi hagué allá cap llevadora, ni cap intervenció de dones. La Verge Maria fou mare i llevadora.. Es Ella com diu l'Evangeiki, la que embolcallá l'Infant amb bolquers i el posá al pessebre. Això refuta les extravagàncies deis apócrifs. "

La Venerable Catarina Emmerich diu que l'Infant Jesús arribá fet una brasa de llum. Per qué no ? Si en la Transfiguració es deixá veure resplendent ; per qué, en el moment d'arribar a aquest món el que és llum de llum, " lumen de lumine," no es podia deixar veure ple de glòria

glòria per la Verge Maria i Sant Josep ? Sembla natural que l'obediència de Maria i Josep tinguessin aquesta sublim recompensació. No era realment cap prodigi de permetre l'expandiment de la glòria del gloriosíssim cos del Crist. El miracle començarà quan aquesta brasa de llum s'apagués i, demostrant que aquest Jesús era ben bé un dels nostres, es posà a plorar.

" Bellíssim ets tu sobre tots els fills dels homes - diu d'aquest Jesús amb el Salmista el Breviari. La gràcia ha ungit els teus llavis."

I adreçant-se a la Verge Maria el Breviari:

" Santa i immaculada virginitat - diu el Breviari Romà, adreçant-se a la Mare de Déu- (Dia de Nadal) no sé com expressar les vostres lloances. Perquè al que no poden contenir ~~els cels~~ els cels Vos l'heu portat en les vostres entranyes. Beneida sou entre totes les dones i benedicteit és el fruit del vostre ventre."

Aquest Jesús és el Fill de l'Altíssim promès per l'Arcàngel Gabriel a la Verge Maria. Per això el Breviari recorda a la Verge aquest verset del Salm 129 en el qual es diu, de cara a Déu i a la Mare de Déu: " Posaré sobre el teu front el Fill de les teves entranyes."

L'Evangeli relata el naixement de Jesús amb sóbria majestat. Diu que la Verge Maria bon punt ~~pagué~~ tingut el seu Fill " l'embolcallà i l'acotxà en una establia." Però, en contemplar la Verge tenint el seu Fill als braços podem pensar que d'aquest grup de la Mare de Déu amb

el seu Fill als braços o a la falda se n'apoderaria l'art i la literatura i la música cristians cristians i el repetirien i el cantarien fins a la fi del món.

Sens por d'exagerar podem també dir que en col·locar la Verge el Nen Jesús a l'establia, mentre Sant Joseps'agenolla, es pot veure una escena mai vista : la Verge Maria s'agenolla, en adoració, davant d'aquest Fill que, quan a la carn i a la sang, - Déu ho sap ! - es tot seu i només seu. La Mare de Déu s'agenolla i acota el cap davant del Fill de Déu. La Mare de Déu sap que aquest Nen Jesús que Ella ha engendrat de la seva sang més pura és el Verb de Déu, l'esplendor de la glòria del ^{Deu} Pare, el creador de l'univers i d'Ella mateixa. No s'havia vist mai que una Mare adorés el seu Fill, acabat de neixer ! I sant Josep, que enten perfectament aquest misteri de l'Encarnació del Fill de Déu, quan s'alça per a contemplar i acotxar l'Infant de bon grat s'agenollaria davant la seva Esposa i, en silenci, per tal que no la contorbi la lloança, va dient les paraules de l'Arcàngel : " Salve, Maria, plena de gràcia, el Senyor es amb tu, beneida neida tu entre les dones." I Sant Josep hi afegeix les paraules de la cosina Elisabet : " Beneida tu entre les dones, i beneit el fruit del teu ventre."